



LA ESCOBA

Revista ucraniana de humor y sátira

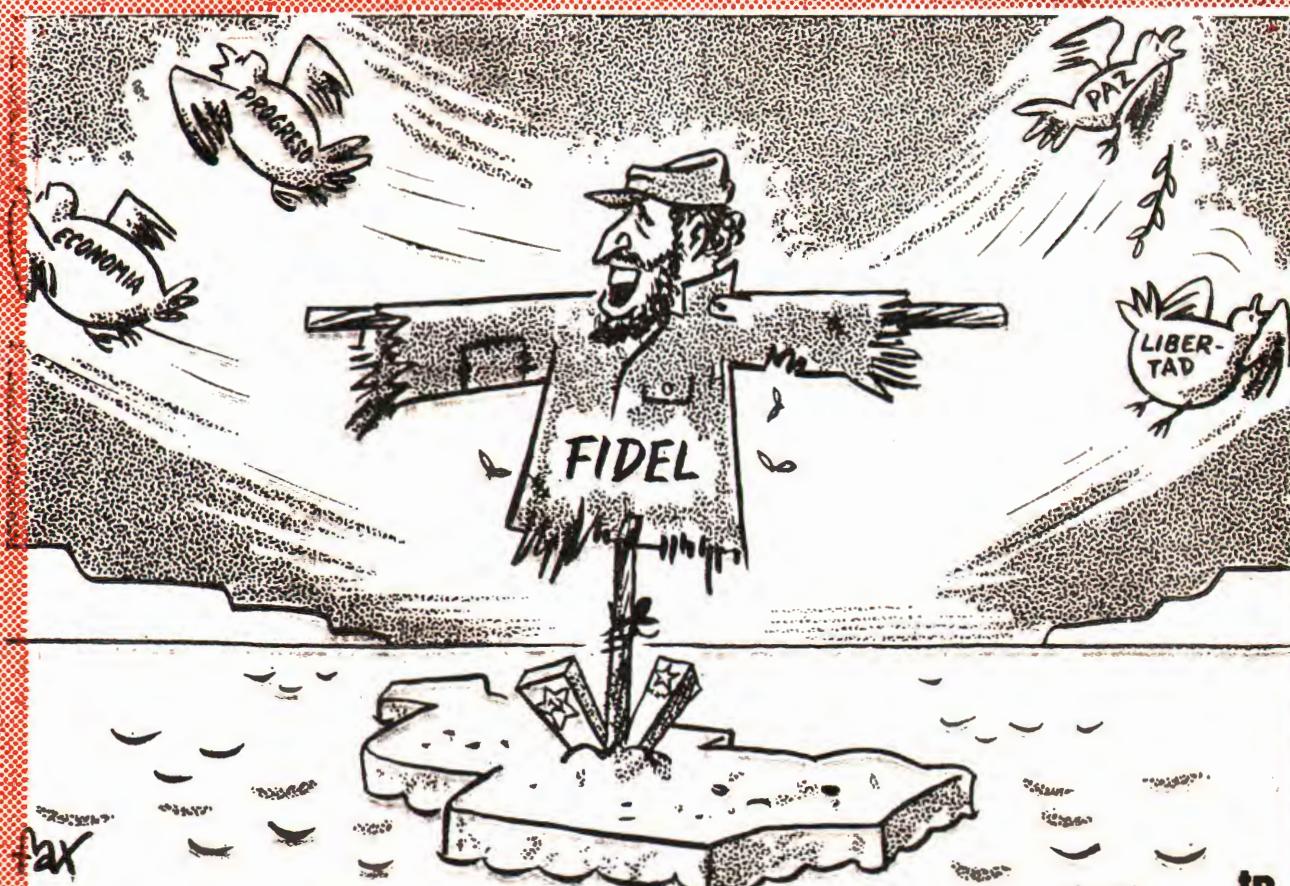
Журнал гумору і сатири.

Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Agosto-Setiembre de 1976

Año XXVIII

Nº 8-9 (320 321)



ПОРТРЕТ СОЦВЕЛЬМОЖІ

(Брежнєву надано найвищий військовий ступень — маршала ССР. — З преси.

Оце, вам, «пролетарський» є велиможа:
Широка пика, чи, пробачте, «рожа»,
Зухвалі очка, вид лиця бандитський,
Брови кущем, наїжена чуприна,
Цинічна, непривітна й тупа міна,
Словом одним — тип архібольшевицький.

До цього то комплексу декорацій —
Всіх орденів і зірок констелляцій,
Що з пикою в разочому контрасті,
Додати зірки на маршальських пагонах,
Широких, наче лапті пошехона —
І повна «велич» московської масти.

Начіпляно блискіток всіх сузір'я
На тілесах цього велиможі-звіра —
Московського царя і бодихана.
І, ось, Москва, вам, у виді старому:
Ззовні сліпити все бліскучість світляна,
Душить все внутрі в зашморгу страшному.

Панько Незабудько

ХРОНІКА

Для всіх тих українців, що виїхали поза межі України, як і більшості інших дітей уроджених уже на чужині, культ національного пророка Тараса Шевченка був, є і буде постійним зв'язком з нашою Батьківщиною. В якій країні хто з нас не живе, Шевченко живе з ним. Інклюз гадає, що нема таких українців в усьому світі, щоб не знали чи не чули про Шевченка. Він наш духовий провідник, що став понад релігійними справами українців, понад партіями чи групами. Нічого теж дивного, що його величний культ живе і розвивається; у вільному світі — вільно, в уярмленій Україні — у великій мірі пофальшовано, згідно того, як і коли москалям вигідно.

Американський континент, що гостинно прийняв українських поселенців, прийняв теж і Шевченка. У багатьох мешканнях українців на чужині завішені його портрети, у хатніх бібліотеках — його твори. Але українська спільнота тим не задовольнилася. Вона захотіла мати його пам'ятники, до яких можна б піти й поклонитися, бо не кожного допустить большевицька влада щоб поїхати на його могилу у Каневі. Тож постали пам'ятники Шевченка в Канаді, Америці, Бразилії, Аргентині, а тепер прийшла черга на одну з найдавніших українських еміграцій в Південній Америці — на Парагвай.

Кожна країна нашого поселення має специфічні життєві та економічні умовини, і Парагвай довгі роки був країною, де — як то казали в ріднім краю — «дідько

ХТО МАЄ ЩАСТЯ...

Перед м'ясарською крамницею у Варшаві довжелезна черга. Нараз виходить з крамниці завідуючий й каже:

— М'яса для всіх не вистачить.
Жиди — додому!

Певна скількість людей з черги

відійшла, а за якої півгодини знову вийшов завідувач і каже:

— М'яса для всіх не вистачить.
Безпартійні — додому!

Більша частина людей з черги пішла геть, а за яку годину завідувач знову з'явився у дверях крамниці.

— Товариші! М'яса взагалі сьогод

ні не буде. Йдіть усі додому!

Один з тих, що мусить йти тепер додому, каже до свого друга:

— О, бачиш. Знову жиди виграли!

— Та як? Аджеж вони не дістали м'яса так як і ми.

— Ну, так, але зате перші могли піти додому.

добраніч каже». Та все ж таки і там, завдяки одиницям, не занепало українське життя, а впари з тим — культ Шевченка. І ось в листопаді цього року в місті Енкарнаціоні відбудеться відкриття пам'ятника Шевченкові. Хай і там, у тому підтропіальному кліматі стойть його монумент, що дасть можливість неодному наснажити себе ще більшою духовістю поета, ім'ям — пригадає «хто ми, ким, за що закуті». В цей спосіб пам'ятник нашого пророка в Парагваю — це черговий вияв живучості української спільноти у вільному світі, що живе і буде жити справжнім, непофальшованим Шевченком.

Інклюз

СУЧАСНІ ПРАВДИ

У двадцятий вік розвою
Всюди правди, різні правди,
А між правдами — горою
Скрізь верхи беруть неправди.

І тих правд у світі стільки,
Різномінних і підшитих.
І «художественні», — кажуть,
Як підкови до копита.

Люди праці вже стомились,
Мов би ті німецькі «ости»,
Бо до людських «правд» Антилко
Тицьнув ще маленький хвостик.

Дивовижність, бо усюди
«Не» при правді — горе в людях:
Скрізь незгоди, свари, змори...
Бо ще в пітьмі люди блудять.

Всюди правдою торгують,
Як на ярмарку — Одарка...
І тому то людські правди
Привели людей до сварки.

Всюди «правди» верховодять,
Про них мова — урочисто!
Але Правди в них — святої,
Хоч би те зерно гірчичне.

Кажуть — Правда є на небі,
«То для Тебе, Боже, Пане!»
Наші правди тут на світі,
Щоб міцні кувать кайдани.

Колись цигана питали:
— Де є правда? — Циган в смішки...
— В мене правда, — каже циган, —
А у Бога тільки трішки.

І тепер хто щиро просить
Правди Божої із неба —
«Не просіть, — в нас є циганська,
Вам небесної не треба».

Л. З.

ВЕЛИКА ПОМІЧ

Скажу вам правду, що я не є нарікайло, і ним ніколи не був. Але доки мої справи будуть йти так, як з Петрового дня, то я не маю іншої ради, як поскаржитись. Бо яке то життя без розваги і без «свіжого клімату»? Оте з хати до праці, і з праці до хати, день за днем, рік за роком, може хоч кому печінки розстроїти. І так, з неспокійним серцем і з опущеними вухами пішов я до лікаря шукати якоїсь поради. А той штукар глянув на мене, і хитро взявся за підбоки:

— Ага! З вами певно щось не впорядку? Ви, певно, забагато п'єте, або забагато курите. Берете які пігулки? Приймаєте насонний лік?

— Детам, докторе! Ні одно, ні друге.

— Ну, то як ви хочете, щоб я вас лічив, як ви не маєте жодних вад? А де ви працюєте?

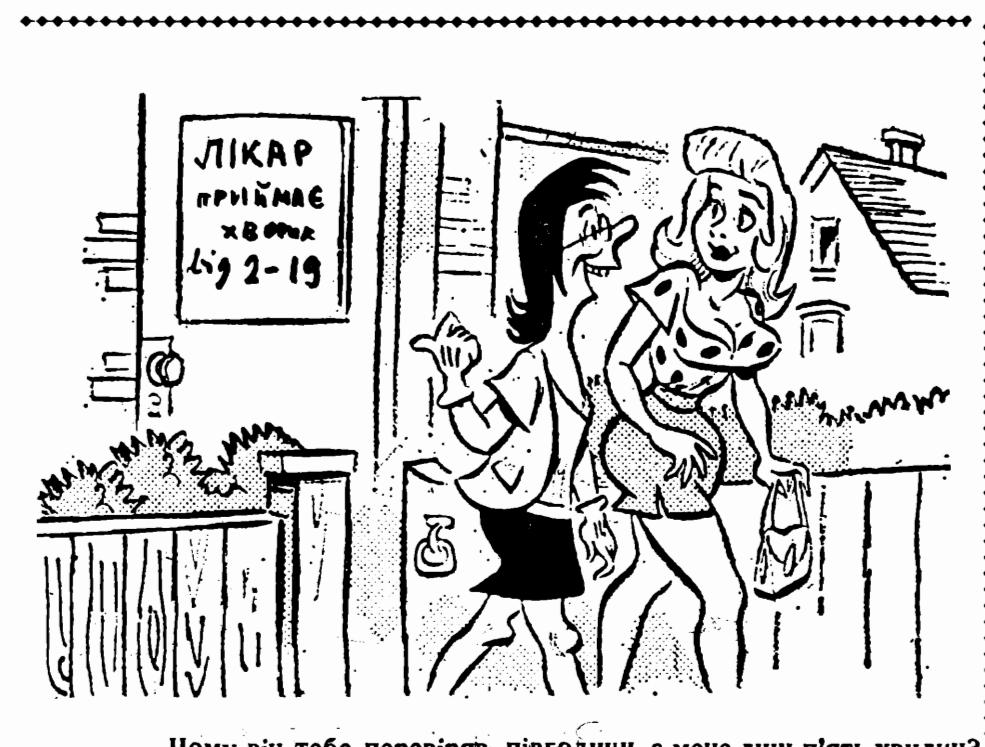
— На фабриці сорочок.

— Ви працюєте на фабриці, а тепер, у більшій день, ви дома? Як це пояснити?

— Бо цього тижня ми виробляємо нічні сорочки, і треба було перейти на нічну шихту.

Той глянув на мене скоса і по надумі додав:

— Що вам дійсно треба, це трохи духа, відваги. Візьміть собі за приклад геройство моєї родини. Мій діdo, подумайте, мав незвичайну відвагу, і, при одній нагоді, увійшов у клітку трьох жорстоких левів!



— Чому він тебе перевіряє півгодини, а мене лише п'ять хвилин?

— Хто знає, з якою славою він потім вийшов з неї...

— Вийшов? Хто сказав, що він вийшов з неї? А далі, вам треба трохи розваги, вигоди життя. Тож купіть собі телевізор. Жijте по-культурному, як пристало вибаглиму amerikanцеві.

Телевізор? Він не міг сказати ліпше. І чому це нам не прийшло на думку раніше? Не минуло, здавалося, й пару хвилин, як я опинився дома, і скрикнув таки від порога:

— Купім собі телевізор!

— Ти що, з глазду з'їхав? — привів мене здивований голос із нутра.

— Та, ні, — кажу, я зовсім поважно. — Так мені радив наш лікар, Янко Дудлик. Він мені сказав, що телевізор це ознака культурності і добірлива прикмета чесного американця. А ми що, не американці?

Того вечора ми вже сиділи при вечері з телевізором перед носом. «Яка то культурна скринька, — подумав я, — а ми того і не знали. Ну, коли так, то заживо по-культурному, як справжні американці».

І, заки з'явилася на столі перша страва, я нахилився до телевізора, поклав пальці на гудзик, торкнув його злегка, а він тільки чик, і на екрані показалося в повних кольорах світло. А за ним з'явилася, як у веселці, барвиста постать людини, яка ніби стояла перед нами, і аж захоплювалася своєю кулеметною мовою:

— Яким духом вам заносить з рота? Несвіжим і нечистим? Або недоровим? А може вам воняє і людей відстрашує? О, коли вам воняє, то ви в тарапатах! Але, навіщо вам терпіти і людей ображати? Спробуйте наше лікарство...

Я глянув на своїх, ніби хотів їх спитати, «чи нам справді воняє з рота», але моя рука, не чекаючи дальшої поради заповідача, мимохіть спинилася на голоснику, щоб заткати уста бесідників. При цьому мій палець дьобнув у найближчий гудзик, і з телевізора посипалися нові слова:

— Геморої можуть бути страшні і докучливі. Вони можуть свербіти і не давати людині спокою. Але їх біль і невигоду можна частинно успокоїти знаменитим лікарством...

Збентежений і спантеличений, я знову тицьнув у гудзик, а зі скриньки посипалися нові громовиці:

— Гази, гази, гази. Гази у шлунку, гази в животі, гази в горлі. Як ви можете спати і працювати здугу газами, які товчаться в середині, як рапати жорна у млині? Не мучтеся, і не терпіть. Пийте наше лікарство «Газодус»...

— До біса з їх газами й болями. Ану, спробуймо щось інакше.

При цьому я потиснув делікатно гудзик, щоб, бува, не подразнити заповідача, як на шклі з'явилася якась повноліця пані з материнською порадою:

— Нерегулярність може стати важкою турботою. Бо часте запертя кишок...

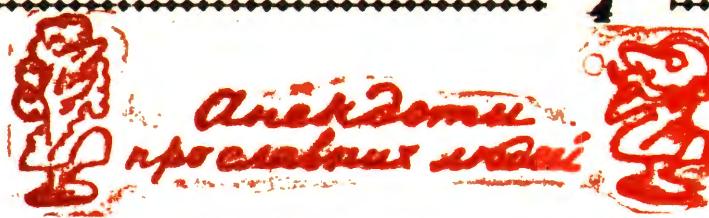
— Xi, то така тут телевізія? — здивувався я, загасивши апарат. — А наш лікар Янко Дудлик її ще так захваливав. Ну, і вийшов я на ній, як наші косарі на моїм борЩі.

Пригадую, як мої мама раз мені сказали:

— Візьми, сину, цей горнець борщу і занеси його косарам в Озерце (так називалися поля, де була наша сіножат'). Але, пам'ятай, не розілляй, і не розбий горшка.

Зібрав я кінці хустини, в якій був горнець, підніс той полуденок дбайливо, і пішов через город у широкі поля, вкриті золотою пашнею. А йдучи межами й борознами, стежками і доріжками, забув про мамині слова, і, закинувши горнець на плечі, став собі підспівувати, що мені прийшло на думку. Сонце праціло добре, а я не счувся, як щось

— далі на стор. 6-й



Якось Гайнріх Гайне одержав від приятеля великого доплатного листа. У ньому було багато обгорткового паперу й маленький аркуш, на якому було написано: «Почуваю себе добре, твій...»

Незабаром на адресу приятеля надійшла велика скриня за післяплатою. У ній була чимала каменюка і записка:

«Коли я прочитав, що ти почувавші себе добре, цей камінь звалився з моєї серця. Твій Гайне».

— ** —

Коли німецький письменник Фонтане працював редактором літературного журналу, він одержав від молодого поета декілька поганеньких віршів з листом:

«Шановний редакторе! Посилаю для поміщення в журналі свої вірші. В них, правда, бракують розділові знаки, але вони не мають для мене значення, тож будь-ласка, впишіть їх самі».

Фонтане негайно повернув вірші авторові з відповідлю: «Наступного разу надішліть мені, будь-ласка, лише розділові знаки, а вірші то я вже сам напишу».

— ** —

Кілька років тому влаштовано в Парижі виставку картин-фальсифікатів. Серед численних полотен показано, між іншим, одинадцять картин Діфе, прохаючи відвідувачів, щоб устійнили, котрі з них правдиві, а котрі фальшиві. Було понад дві тисячі відповідей. Краші й гірші знавці мистецтва виявляли свою думку, але ніхто не дав правильної відповіді. Між малярами у Франції є відомий такий дотеп: «Корот на малював за свого життя три тисячі картин, з яких десять тисяч є у приватних збірках Півн. Америки». Відомий маляр Матіс мав сказати: «Коли люди перестануть купувати фальшиві „Матіс-и”, справжні також стратять вартість».

— ** —

Французький король Людовик XIV писав погані вірші, але, звичайно, придворні не наважувалися правдиво оцінювати ці вірші й завжди їх хвалили. Підбадьорений облесливими похвалами, король послав свій черговий твір відомому на той час

літературознавцеві Буало. Не забаром прийшла відповідь:

«Вашій величності все напрочуд вдається, — писав Буало. — Ваша величність, напевне, захотіли написати поганого вірша і близкуче виконали свій задум!»

— ** —

Коли Рєпін малював відому картину «Запорожці пишуть листа до турецького султана», роз'їжджив по всій Україні, шукаючи відповідних козарлюг, щоб були за модель. Прибув він якось у Полтавщину й задержався у маєтку свого приятеля. Тут дізнався, що в сусідньому маєтку є козарлюра, ідеальний тип для моделю.

Рєпін зразу ж поїхав туди. Відшукали козака й Рєпін питає:

— Будеш служити за модель?

— Я вільний собі козак, — відповів той, — і в нашому вайську не було такого ступеня, то й від вас його не прийму за ніякі гроши.

ПЕВНИЙ ЗНАК

— Я знов, що ви прийдете, — каже малий брат Оленки до її хлопця, Михася.

— А звідки ж ти це знов?

— Бо Оленка спрятала з фортечкою фотографію Юрка.



— Чому москалі хваляться, що їх мова найпередовіша?

— Бо ні на якій іншій мові не можна так соковито виляятися, як на московській.

НЕ ТОЙ НЕБІЖЧИК..

Старі жід і жидівка пішли на похорон; помер їх постійний боржник і вони пішли на цвинтар з думкою, може матимуть нагоду говорити з кимось із родини про зворот довгу.

Коли над могилою покійника почали говорити самі похвальні слова, старий жід торкнув за руку свою жінку та й каже:

— Сурцю, ходімо додому. То ховають якогось порядного чоловіка, а наш боржник був зовсім іншого характеру...



Хто гасить, а хто доливає нафти до вогню...

Українсько - американський
передвиборчий «Комарик»

Ой, що ж та за шум
Учинився?
Це в кумою нині кум
Поеївився.

А чому ж у них війна,
Неполадки?
Він республикан, вона —
Демократка.

Як почали сперечатись
Та сваритись —
Повтікали коти з хати,
Також й діти.

Він до неї з кулаком:
— Ох, заїду!
Вона йому язиком:
— Спробуй, діду!

Він до неї: — Ти одна
Осля доню!
Вона йому: — Сатана!
Дурний елоню!

Ой, сварились, називались
Ще й побились...
І обое врешті езяли
Розлучились.

Мік Сукенсон

НАПРЯМНІ СОВЕТІВ

В одному з колгоспів агітатор виголошує промову:

— Товариш! Партия й уряд свої очі звернули на справу миру в світі.

— Це зразу видно, — каже шепотом дід Гарасим до свого сусіда, — бо інакше виділи б у яких «гараздах» живемо...

(В Мексіко зростають комуністичні впливи).



— Який там комунізм, хай живе надморський клімат...



Привіт Америці із Всесвіту.

ПСИХОЛОГ

Після дискусій на з'їзді лікарів в Америці, на бенкеті продовжувалась далі жвала розмова. Доктор М. переконував, що жінки більш відважні, ніж мужчини.

— По чому так судите, пане колего? — запитав інший лікар.

— Чи ви бачили, прошу панів, мужчину, щоб із п'ятьма долірами в кишені примірював у чотирьох крамницях чотирнадцять плащів? — відповів лікар.

ДЕШО З ОДЕСИ

Якось випадково зайшов у портову дільницю колгоспник у лата-

ному кожусі. Підбігає якийсь пан і каже:

— Дядьку, зімно, скидайте кожуха, хай погріюсь, бо замерзаю.

— А ти що, з ума зійшов? — гукає дядько. — Іди, бо потягну палицею...

Тоді підвівся з-за огорожі якийсь тил, наставив ножа й каже:

— С'час скидай кожуха, не морозь дитини!

— ** —

НА ГОДИНІ РЕЛІГІЇ

Отець катехит навчає про сучасний неспокій у світі. І перед закінченням лекції каже:

— Хто з учеників найкраще пере повість сьогоднішню лекцію?

— Я! — підносить руку Петrusь.

— Ну, говори, — каже отець.

— Бог створив землю і відпочив, тоді створив чоловіка і відпочив, створив жінку і не відпочив, і з того часу нема у світі спокою.

— **
У ШЕВЦЯ

Швець довший час не виконав замовлення і не пошив черевиків. Той, хто замовив, докоряв шевців:

— То ви вже чотири місяці робите черевики й не можете зробити! Дивіться, Господь за шість днів створив світ.

Швець уважливо подивився на замовника й відповів:

— По перше — я не Бог, а по друге — Господь створив всіх людей босими.

— ** —

I TAKE БУВАЄ...

Справжнє ім'я «героя» нашої сатиричної розповіді ми замінимо словом «Ікс»; це азбучний значок, що вживався в алгебрі замість невідомої цифри. Наш пан Ікс також був невідомий, аж поки став членом кредитової кооперативи. Він вичікував довгі роки, прислухався й приглядався, що з того вийде, і як побачив, що кооператива зібрала ШІСТЬ мільйонів доларів капіталу — впісався в члени кооперативи.

Він поклав п'ять доларів на свій рахуночок і став повноправним членом кредитівки. Пан Ікс з того задоволений, і ним задоволені в кооперативі.

Місяць пізніше він звернувся за позичкою, мовляв, потребує десять тисяч доларів на будову хати. Йому радо позичили, бо для того й засновано кредитову кооперативу, щоб помагати людям. Банк мав побрати в пана Ікса 12% за цю позичку, а кооператива взяла — 8%.

Пан Ікс дуже задоволений, кредитівка також.

Але як прийшла дата коли пан Ікс мав заплатити першу рату моргеджу, то знаєте, що сталося? Він відклав цю справу на пізніше. А своїй дружині сказав так:

— Заплачу після інших видагків. Хай там почекають, то свої люди, і так мають грошей аж забагато...

ВЕЛИКА ПОМІЧ

(Закінч. зі стор. 3-ої).

тепле, ніби піт, почало спливати мені по хребті. І так зайшов я до косарів десь під полудне, і присів біля них. А ті, видно чимось здивовані, стали мене випитувати:

— І це, кажеш, борщ? А де ж юшка?

— Та там, у горшку.

— Ну, то покажи нам, бо ми, видно, вже, мабуть, осліпли.

Глянув я у горнець, і аж закаменів.

— То, певно, на моїх п'ятах.

— Дуже забавно, хлопче, дуже забавно, — сказав старший косар.

— А тепер, сину, було б добре, як би ти пішов додому, і сказав мамі, що сталося. Але, я боюся (при цьому він звернувся до другого косаря), що як ми маємо послуговуватися ослом, і то добром ослом, то, може, я вже сам піду.

Tiburcio

Знову минув місяць і підсунувся другий речинець сплати чергової рати позички, але пан Ікс і цим разом махнув рукою, кажучи: «Хай там почекають».

При кінці кварталу він відвідав канцелярію кредитівки, щоб ьписали йому до членської книжечки належну дивіденду. Платять 6%. Це не зло, а позичку одержав на 8%, то чи не вигода? Та ще й яка!

Але місяць пізніше покликав пана Ікса до телефону урядовець кредитівки і пригадав про залеглість сплати моргеджу. Пан Ікс чесно відповів, що завтра заплатить, і навіть перепросив за цю турботу урядовця. Але як відійшов від телефону, то сказав своїй дружині:

— Знаєш що? От я їм не заплачу, із принципу!

І не заплатив.

Довелося послати панові Іксові пригадку про його заборгованість.

А він кинув її до коша.

Тоді послали йому другу пригадку, а він з того регоче...

— Диви, які вони нетерплячі, а ніби й кооператори. А знаєш, жінко, що я їм скажу? Скажу, як ви такі мудрі, то не треба було позичати...

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Наше видавництво підготовляє друк календаря «МІТЛА» на 1977 р. Зaproшуємо всіх Шан. Авторів з ділянки гумору й сатири надсилати для друку в цьому виданні свої твори. Зауважуємо, що Календар-Альманах «МІТЛА» на 1977 рік, це вже 26-ий річник цього єдиного у світі гумористичного календаря.

Не зважаючи на наші намагання, нам все ще не вдалось наладнати щомісячний випуск журналу «Мітла», і ми випускаємо його з величими перебоями. Сподіємось, що при кінці цього року ця справа буде позитивно розв'язана.

Хоч рік 1976 добігає вже майже до кінця, чимало з наших передплатників не вирівняли ні передплати на цей рік, ні не вплатили належності за календар 1976 року. Пригадуємо, що будемо змушені здергати висилку журналу всім післяплатникам, як також не одержать календаря «Мітли» на 1977 рік ті, хто не вирівняв належності за календар «Мітли» на 1976 р.

З третьою пригадкою повідомили його ручителів. А ручителі пана Ікса — це дуже патріотичні й побожні люди. Їм просто не віриться, що хтось може мати таку низьку мораль — позичає гроши з наміром, щоб не віддати. Це ж ганьба!

Пан Ікс каже до своїх ручителів:

— Ви цим не журіться й не переймайтесь. Я знаю, що роблю. Позички сплачувати не буду й на тому кінець! А як ви боязливої вдачі, то не треба було за мене ручатись, я ж вас так дуже не просив...

А в кооперативі ждали, ждали, вічікували, сподівалися... Так минуло півроку й довелося справу поручити адвокатові для легальної судової акції.

Адвокат пробує пояснити п. Іксові, що кооператива господарить тим капіталом, який зложили наші члени на свої щадничі книжечки. «Мі точно виплачуємо їм дивіденду, тому й позичковці мусять точно сплачувати відсотки й рати на сплату позичок». Але пан Ікс цього не хоче слухати, навіть почав покрикувати, що Америка — це країна волі й ніхто не сміє його «бадрувати»...

Тоді справу скерували до суду. Це найгірше. Це те, чого не хоче робити жодна фінансова інституція, а тим більше українська кооперація у відношенні до свого члена. Але іншої ради немає. Врешті-решт Іксову хату продали і кооперативні гроши повернули назад до каси. Їх позичив інший член кооперативи, і щасливий, що має нагоду користатися таким дешевим кредитом.

Врешті п. Ікс зрозумів свою помилку, тільки дещо запізно. Як кажуть, навчився плавати тоді, коли до бух води набрав...

Він залишився членом нашої кооперативи, також вписав у члени свою дружину і двох синів, мають на щадничих книжечках поважні суми, одержують 6% дивіденди, тільки пан Ікс часто пригадує, як то «несподівано» продали його хату. Він каже:

— Важко повірити, щоб свої люди могли зробити мені отаку прикарість...

Але пан Ікс не хоче згадувати про те, яку прикарість він зробив для кооперативної громади.

Тепер він знову написав прохання, щоб Кооперативна Комісія дала йому позичку на двадцять тисяч доларів. Як думаєте, варта дати?

Борис Чернєць

З ПОГЛЯДУ СЕЛЕПКА



Е Й, Д А У Х Н Е М !

Хоч яка в большевиків «граніца на замку», а все ж таки люди втікають звідтам, як хто може. Недавно, як про це писала вся преса, втекли з ССРС два летуни. Це вже не будь-хто, а упривілейовані совєтські люди. Що ж то було б, коли б так міг «полетіти» закордон звичайний робітник чи колгоспник? Словом, має КГБ клопот: як охоронити щасливу совєтську країну від того, щоб ніхто з ССРС не втікав. Думали-думали і, кажуть, видумали спосіб, який, покищо, ще не опатентували: кожний совєтський літак буде прив'язаний спеціальним довгим ланцюгом до плятаформи летовища, звідкіля той літак вилетів. В той спосіб, літак, утікаючи, урве ланцюг і полетить з ланцюгом далі (дзеленькаючи ним в повітрі, чим зразу повідомить радарові станції КГБ), або — як не урве — то літаком так торгне здорово, що вже й до КГБ на переслухання не треба голоситися. Словом, до клопотів Брежнєва долучився ще один, за який, здається, ордена не дістане.

Відносно клопотів Брежнєва, то він останньо дещо похудав. Кажуть, що його пика з квадратової стала малошо не трикутником... Отож, недаено відвідав Брежнєва один із закордонних журналістів. Поздоровив його з нагоди одержання титулу маршала (чи дістав Брежнєв маршалкову булаву, а чи лише бумагу — не відомо), і побачивши перекривлену пику генсека, запитав:

— Ваша ексцеленціє, що ви тепер робите?

Селепко розбагатів в Америці, набрався панських манер, і тоді задумав оженитися.

Знайшов собі дівчину, і після слюбу і прийняття в готелі, коли вже мали розходитися додому, розпочалась страшна злива. Тоді молодим порадили заночувати в готелі.

По якомусь часі всі зауважили, що десь щез молодий. Розшуки, запитання, дехто радить подзвонити по поліцію. І нараз серед тої нерозберихи вбігає увесь мокрий селепко. Всі вголос:

— Де ж ти був, Селепку?

Анатоль Вярцінські

О Б Р О С Т А Є М...

Обростаєм. Паперами, річами,
Зобов'язаннями та стрічами,
Обростаєм болями, охами,
Як незрушне каміння мохами.
Обростаєм мохом обставин,
Поневолі стаєм боржниками,
Обростаєм, як берег кущами,
«Де чуже, а де наше? — питаем —
Де ростем, а де обростаєм?»
Так запитуєм, бо не просто
Відрізнить обростання від росту!
Відчуваю в душі питання:
Як спинити оце обростання?
Чи мене на це дійсно стане?
Як всією першоосновою
Пробудитися нам по-ночому?
Як зажити з нового боку,
Щоб весні дотримати кроку?
Але як же ожити маєм,
Коли кожну мить обростаєм,
Розлучаємось із собою —
Дехто з боєм,
А дехто й без бою...

Переклав з білоруської

Л. Полтава

— Що? Збираю дотепи, які говорять про мене в ССРС.

— І багато ви вже назбирали?

— О, гадаю, що вистачить на три або чотири нові концтабори.

Е Й, Д А У Х Н Е М !

— А, я збігав додому по піжаму.

— Селепку, може купимо льоте рійний квиток до спілки?

— Ні, я не граю. Правда, грав я тому тридцять два роки, і один раз я виграв.

— Виграв?

— Так. Під натиском большевиків ми мусіли опустити село. Йшов зливний дощ. І щолиш за селом зауважили, що забули в селі військові документи. Тоді ми льосували, хто має вернутися по документи, і я тоді виграв...

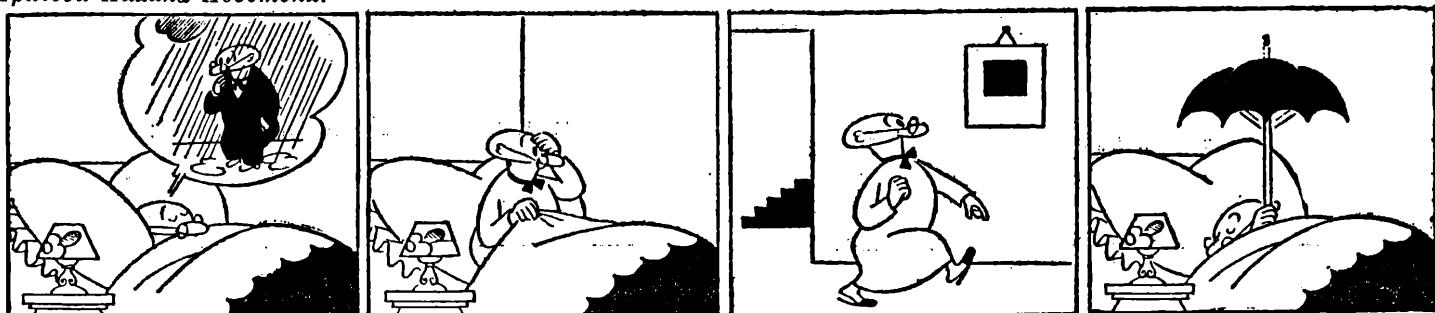
НАШ КОМЕНТАР

Цього року припала річниця 50-ліття геройської смерти Симона Петлюри. Згідно напрямних СКВУ багато українських установ у світі відзначили цю подію відповідними академіями, доповідями чи жалібними сходинами. Теж і ОДУМ в Канаді та Півн. Америці відзначив цю річницю, але як? Це відзначення було заплановане на 3, 4 і 5-го вересня ц.р. на оселі ОДУМ в Лондоні (Канада) з такою трохищеною програмою: обід, товариська зустріч одумівців, спортивні змагання, бенкет і забава, польова Служба Божа, знову спільній обід, а наприкінці тих усіх зустрічей, бенкетів і забав (все це з нагоди 50-ліття смерти сл. п. Отамана Симона Петлюри!), заплановано виступ п. О. Шевченка, присвячений Симонові Петлюрі. А щоб ніхто з учасників не виїжджає сумний з таких імпрез, що нібито мали бути у зв'язку з 50-літтям смерти сл. п. Симона Петлюри, на закінчення ще й влаштовано веселу ватру. Словом, як забава, то забава...

Добре ж те, що бодай наприкінці третього дня нагадали собі з якої-то нагоди є ті всі обіди і бенкети, і згадали Того, кого треба було згадати найперше. А, може, то новий спосіб відзначування річниці смерти національних героїв, згідно демократичної думки виховників ОДУМ?

Га—га

Пригоди Пилипа Недотепи:





Совети простягають руку до мирного співжиття...

МІЖ ПРИЯТЕЛЬКАМИ

— Це правда, що ти з Іваном заручилася? А сказав він тобі, що я дала йому минулого тижня гарбуза?

— Так. Він натякнув на це, сказавши, що минулого тижня мав несподівано велике щастя.

ЧУДОВІ ДРУЖИНИ

Двох приятелів розмовляє у барі:

— Якщо пісно прийду додому, моя дружина не каже нічого, тільки люто дивиться на годинник.

— Це ще добре, — каже другий, — бо моя, як я приходжу додому, то дивиться на календар!

НЕСПОВНЕНИЙ НАКАЗ

Горить дім. Пожежник на третьому поверсі намагається винести через вікно старшу жінку, але вона

LA ESCOBA	
Cassilla de Correo 7 (SUCURSAL 7)	
BUENOS AIRES 1407. — ARGENTINA	
Ілюстрований журнал гумору і сатири.	
Виходить що місяць.	
Вдає і за Редакцію відповідає Ю. Середик	
Ціна за 1 примірник	25 пезів
Передплатна за 1 рік	250 пезів
Англія	\$2.—
Австралія	\$2.—
Бразилія	30 нов. кр.
США і Канада	\$5.—
В інших країнах рівновартість 5 ам. дол.	
LA ESCOBA	
REVISTA UCRANIANA	
DE HUMOR Y SATIRA	
Aparece una veg por mes.	
Director responsable:	
Julian Seradiak	
Sociedad: (Leg. 18.188)	
Precio de 1 ejemplar	
Anual	
Tall. Gráficos "Champion" c. Mercedes 2163. Bs. As.	
Передрук дозволений за підлими джерелами.	
Corres Argentino Sucursal 7 (V. Saavedra)	
Tableta Número de Propietario	
Número de Propietario	
Número de Propietario	

така товстенька, що це йому не під силу. Клуби диму змушують до скорої акції, тож пожежник гукає на долину до свого начальника:

— Помочі, тяжкий мебель!

— Не маю людей, — відновідає той з долини, і радить: — Бери два рази потрохи!

ЧУДО ТЕХНІКИ

— Як чуєшся в нових окулярах?

— Дуже добре! Стрічаю людей, яких не стрічав роками!

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІШІ ВИПУСКИ НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

СВЯТОМИР М. ФОСТУН

ШЛЯХАМИ СМЕРТИ

Повість з часів другої світової війни.

Сторін — 192 — Книжковий білий папір.

Двокольорова обкладинка у виконанні Романа Глувка.

В німецькій армії під час другої світової війни існували т. зв. «карні частини», які були в боях на найжахливіших відтинках фронту. Автор повісті «Шляхами смерти» веде нас туди, куди німецьке командування перекидало той бойовий відділ, до якого був силою включений і старшина УПА, Олег Вишневий.

Ціна повісті «Шляхами смерти»:

в Аргентині = 400 пезів; в Англії = \$2.25;
в Австралії = \$8.00; в ЗСА і Канаді = \$4.00

В інших країнах = ціна за домовленням.

КОЛЕНДОР АЛЬМАНАХ МІТЛА

НА 1977 РІК

128 сторін друку!

Багато карикатур!

XXVI річник.



Ціна календаря «МІТЛА» на 1977 рік:

в Аргентині = 400 пезів; в Англії = \$1.25;
в Австралії = \$1.75; в ЗСА і Канаді = \$3.00

В інших країнах = ціна за домовленням.